

A green silhouette of a palm tree with several fronds, positioned behind the main title text.

**Vereniging
Nederlands Nieuw-Guinea
Militairen 1945-1962**

Lees s.v.p. de pagina's 3 t/m 10 goed!

**Nieuwsbrief
21^e jaargang nr. 70 - november 2021**

Commissie Sociale Zorg

Vereniging Nederlands Nieuw-Guinea Militairen 1945-1962

Sobats,

Op de bestuursvergadering van 4 oktober 2018 is door het bestuur de opzet en wijze van taakuitvoering van de sociale commissie besproken.

Met ingang van 1 januari 2019 is de **coördinator/contactpersoon voor de meldingen met een sociaal-maatschappelijk karakter** onze penningmeester:

Jaap van Hensbergen, bereikbaar op 06-53199548,
mail hensaradvies@jaapvanhensbergen.nl

Natuurlijk kunt u een beroep blijven doen op de bij u bekende contactpersonen

Algemeen	Ad Bouterse	0224-215621	ad.bouterse@hetnet.nl
Friesland & Groningen	Peter Beers	0517-413506	beers.p@hotmail.com
Drenthe & Overijssel	Gorrit van Berkum	0516-850186	gtvberkum@quicknet.nl
Zeeland	Adrie Poortvliet	0118-463259	adriepoortvliet@hetnet.nl
Noord-Brabant	Jan Wouters	073-6212997	ja.wouters@planet.nl

Rinus Leijs
Voorzitter VNNGM

Van de voorzitter.

Sobats

Geweldig.

Eindelijk was het zover onze REUNIE op 29 en 30 september 2021 mocht doorgaan. Hier hebben we lang naar uit gekeken. De corona pandemie heeft ons lang parten gespeeld. Toch bleef het spannend tot het eind toe want wij bleven afhankelijk van de besluiten van onze regering. Maar eind goed al goed.

Wat een feest. Leuk en gezellig allemaal blijе vrolijke gezichten. In mijn voorwoord van de nieuwsbrief van juni 2021, zei ik, er is licht aan het eind van de tunnel, gelukkig is dat uitgekomen. Ik hoop met u dat de herfst wat griep en corona besmettingen betreft aan ons voorbijgaan.

Op naar de reünie 13 en 14 april 2022. De voorbereidingen zijn al in gang gezet. Het belooft een hele happening te worden immers dan is het 60 jaar geleden dat de laatste Nieuw Guinea veteraan thuis kwam. Het bestuur heeft voor u een aangename verrassing in petto. Die verrassing delen we u mee in de nieuwsbrief van februari/maart 2022.

Noteer de reünie datum in uw agenda want we weten zeker dat u er bij wilt zijn. Als u dat nog niet heeft gedaan vertel ons dan uw mailadres door ons een mail te sturen waarin u uw naam en adres vermeld (sturen naar info@vnmgm.nl) dan bent u zeker tijdig op de hoogte.

Verder zijn er ook dit jaar geen activiteiten geweest, Wageningen ging niet door zoals wij dat kennen alleen voor enkele genodigden, geen veteranen dag in Den Haag. Uitzondering was de Papua strijders herdenking begin september in Bronbeek. Die was voor het eerst via live stream thuis op de bank te volgen.

Overigens gaat Wageningen in 2022 wel door zoals wij dat graag zien. Defensie heeft zijn medewerking toegezegd dus dat is prima nu afwachten of corona zich rustig houdt. Laten we hopen.

Omdat dit de laatste nieuwsbrief is van dit jaar maak ik van de gelegenheid gebruik, al realiseer ik mij wel dat het nog even duurt, om u allen een fijne december maand toe wensen, een leuk Sinterklaasfeest met de kinderen en kleinkinderen fijne en gezegende kerstdagen een geweldige jaarwisseling en vooral een goed en gezond 2022.

Mannen blijf gezond.
Met veteranen groet Uw voorzitter Rinus Leijds

Inhoudsopgave

Van het bestuur

pag. 3 t/m 10

Wij gedenken / Welkom aan onze nieuwe leden

pag. 3

Loek Habraken kreeg draaginsigne Veteranen

pag. 4

Bericht Reünie

pag. 5

Oproep

pag. 6

Ledenbijdrage / Bericht

pag. 7

Luisterende oren. Nuldelijnsnetwerk

pag. 8 t/m 9

Per mail informatie over onze Vereniging ontvangen

pag. 10

Verhalen uit ons Nieuw-Guinea verleden

pag. 12 t/m 27

Herinneringen aan Nieuw-Guinea

pag. 12 t/m 19

Terugblikken met Harrie Stultjens

pag. 20 t/m 25

Bladeren

pag. 26 t/m 27

Impressie van de herdenkingsbijeenkomst Papoeastrijders

pag. 29 t/m 31

Impressie van de reünie 2021

pag. 32 t/m 33

Handleiding downloaden foto's website VNNGM

pag. 34

Van het bestuur

De secretaris van onze vereniging heeft om persoonlijke redenen met onmiddellijke ingang zijn functie beëindigd.

Het bestuur beraadt zich over de opvolging.

Zolang daar niet in is voorzien is het secretariaatsadres:

M.P. Leijs, van Borsseleenstraat 20, 4902 BV OOSTERHOUT

Mail: m.p.leijs@gmail.nl Telefoon 0622446271

Mailen kunt u ook naar: info@vnngm.nl

Het bestuur

Wij gedenken

Met eerbied en in gepaste stilte brengen we een laatste eresaluut aan:

J. Opdenkamp	Krimpen a/d/ IJssel	16 januari 2021
J. Laheije	Valkenburg overleden	13 maart 2021
J. Th. Nelemans	Zoetermeer	
J. van der Wouda	Heerenveen	12 juni 2021
L. Spaans	den Haag	17 juni 2021
A. Philippi	Valkenburg	1 juli 2021
A. Bakker	Meppel	
G.J. Hof	Tuitjehorn	20 juli 2021
B.W.J. Diks	Lichtenvoorde	27 juli 2021
C. Bauer	Delft	6 maart 2021
F. Lavrijssen	Valkenswaard	28 maart 2021
T. Dorrestein	Nuenen	31 augustus 2021
I. Wissman	Groningen	11 september 2021
J. Pol	Berkhout	18 september 2021
G.M. Sluijter	den Bosch	20 september 2021

Welkom aan ons nieuwe leden

J. Hoiting   Soest
P.H.A.Meijer   Arnhem

Loek Habraken kreeg het draagsigne veteranen in hout uitgereikt door voorzitter Rinus Leijs tijdens de reünie in september

Kolonel b.d. Loek Habraken is al meerdere jaren adviseur van onze vereniging en denkt hij mee met het bestuur. Zijn naam staat vermeld in iedere nieuwsbrief maar voornamelijk blijft hij in zijn functie als adviseur achter de schermen bezig waar zijn inbreng erg waardevol is en zeer wordt gewaardeerd. Daarom wilde het bestuur hem nu eens voor het voetlicht halen tijdens onze reünie van september.

Loek Habraken heeft de nodige kennis en ervaring opgedaan op het gebied van veteranen zaken als eerste directeur van het Veteraneninstituut. Die kennis en ervaring stelt hij graag ter beschikking van onze vereniging. Hij woont in principe alle vergaderingen van het bestuur bij maar ook daarbuiten beantwoordt hij de meest uiteenlopende vragen van verenigingsleden. Hij is behulpzaam bij het doorsturen van veteranenvragen naar de juiste persoon of instantie binnen of buiten Defensie (bijv. aan de nationale Ombudsman, het Nederlands Veteraneninstituut of de Inspecteur der Veteranen). Dat meedenken met het bestuur strekt zich ook uit over de jaarlijks terugkerende vragen over deelname aan de Nederlandse Veteranen dag in den Haag, de Nationale Herdenking in Amsterdam en het herdenkingsdefilé in Wageningen. Recent boog hij zich op verzoek van het bestuur welke gevolgen, de invoering van een nieuwe wet (voor insiders: de "Wet Bestuur & Toezicht Rechtspersonen") voor de Statuten en het Reglement van Orde van de vereniging heeft. Hij is ook een goed bemiddelaar bij de discussies van de leden van het bestuur onderling. Onze adviseur ondersteunt ook bij het vinden van een spreker bij één van de verenigingsbijeenkomsten, zoals bijvoorbeeld de Papoea Strijders Herdenking op Bronbeek in Arnhem en kijkt hij regelmatig met de penningmeester mee naar de centjes van de vereniging.

Over het adviseurschap zegt hij "een leuke veelzijdige vrijwilligersbaan, met prima bestuursleden die het beste met de Vereniging Nederlands Nieuw-Guinea voorhebben waarmee ik heel plezierig samenwerk".

Bericht

Reünie 2022

Luitenant Kolonel Tonnet kazerne
Eperweg 141
8084 HE
't Harde

Julie krijgen tijdig informatie over de reünie 2022 die staat gepland voor 13 en 14 april 2022.

Blokkeer deze data vast in uw agenda!

In de Nieuwsbrief van februari /maart nummer 71 volgen de nadere mededelingen over deze reünie die in het teken staat van het feit dat 60 jaar geleden de laatste Nederlandse Militair uit Nederlands Nieuw-Guinea vertrok.

Na deze mededeling in de Nieuwsbrief 71 februari /maart is het mogelijk opgave van deelname voor deze reünie te doen.

Wilt u de berichtgeving beslist niet missen?

Stuur ons dan een mail met uw naam, postadres, woonplaats en mailadres

Als uw mailadres al bij ons bekend is krijgt u in ieder geval bericht en hoeft u dit mailadres niet meer aan ons door te geven

E mail naar: info@vnngm.nl
Naam.....
Adres.....
Postcode en plaatsnaam.....

Reünie commissie Cor van Vliet en Jaap van Hensbergen

Oproep Nieuwsgierig naar het Tamboer- en Trompetterkorps

Sneek – “In de nieuwsbrieven las ik het vervolgverhaal van Cees van de Pepel”, zegt Sijbe Postma uit Sneek. “Een van de laatste delen trok mijn speciale aandacht. Daar zag ik een foto van het Tamboer- en Trompetterkorps dat in

Sorong de D-compagnie op waardige wijze welkom heette. Waarom ik door die foto zo blij verrast was? Welnu, in Arnhem heb ik met een sergeant, zijn naam weet ik niet meer, aan de wieg gestaan van dit korps. Toen ik contact zocht met deze sergeant werd ik min of meer medeoprichter. Als lid van Advendo-Sneek was ik de enige die muziek kon lezen, vandaar. De sergeant tamboer-maitre gaf de trompetters instructie en ik nam de opleiding van de tamboers voor mijn rekening. Bij afwezigheid van de sergeant heb ik nog enige keren als tambour-maitre voor het korps gelopen.

Foto tekst: Tamboer- en Trompetterkorps in Sorong bij aankomst D-compagnie oktober 1962

Maar bij aankomst in Nieuw-Guinea kreeg ik als telegrafist de bestemming Kaimana. Kortom, dat was het moment dat ik van het korps gescheiden werd en nooit meer heb gehoord hoe het verder met de tamboers en trompetters is gegaan. Vandaar mijn vraag. Wie kan en wil mij vertellen hoe het korps verder functioneerde. Waren er in 61 en 62 veel optredens. Wat deed je verder als lid. Draaide je gewoon dienst als tirailleur, chauffeur of kok. Ik hoor het graag.

Mail mij naar:

siebepostma@planet.nl

Of schrijf een briefje naar S. Postma, Scholeksterlaan 64, 8601XX Sneek”

Ledenbijdrage 2022 Vereniging Nieuw-Guinea Militairen 1945-1962

De penningmeester verzoekt de leden om het bedrag van € 16,50 over te schrijven vóór 1 januari 2022

S.v.p. overschrijven op rekeningnummer

NL93 INGB 0000 8824 04

Ten name van
Ver Nieuw-Guinea Militairen 1945-1962 Ned

Onder vermelding van: bijdrage jaar 2022

De naam als hierboven geschreven gebruiken. Geen andere namen invullen.

De statuten vermelden dat als u geen lid meer wilt blijven van onze vereniging U het bestuur hiervan in kennis dient te stellen, per brief of per mail (adres hieronder) uiterlijk 31 december 2021.

De penningmeester wenst u een fijne decembermaand, een gezond en voorspoedig 2022 zonder (Corona) problemen.

Met vriendelijke groet, Jaap van Hensbergen, penningmeester
Ravelstraat 4
6815 HB Arnhem
tel 06 53 1995 48
e-mail: info@vnngm.nl

Bericht

Donderdag 1 september 2022

Herdenking Papoeastrijders

Koninklijk Militair Tehuis / Museum
Bronbeek Arnhem

Velperweg 147
6824 MB Arnhem

Noteer de datum vast in uw agenda!

Luisterende oren. NuldelijnsNetwerk

Kameraadschap, elkaar begrijpen en ondersteunen als het lastig wordt in onze huidige levensfase.

Kameraadschap omvat een diepgevoelde verbondenheid en onderlinge warmte. Kameraadschap komt voort uit noodzaak, doordat we werden teruggeworpen op ons zelf en de anderen in onze directe nabijheid. We hadden geen keuze! We zagen ons zelf en de ander zoals deze was, met goede en minder goede eigenschappen. Je komt tot de ontdekking wat het betekent als je iemand blindelings kunt vertrouwen en je ervaart de voldoening van het blindelings vertrouwen van anderen.

Herkennen we dit gevoel nog? Missen we deze ervaring?

Het Veteranen Platform (VP) is een overkoepelend samenwerkingsverband van meer dan 40 Nederlandse veteranenorganisaties, ook VNNGM, dat zich actief inzet voor waardering en waar nodig kwalitatief goede nazorg. Daarvoor is het VP ook het aanspreekpunt voor Gemeenten en rijksoverheid inzake veteranenzaken. Er is jarenlang gezocht naar een manier waarop de Veteranen contacten kunnen en willen onderhouden waarin de *onderlinge kameraadschap* een belangrijke rol blijft spelen. Uiteindelijk is het VP uitgekomen met het opzetten van een **nuldelijns netwerk** over geheel Nederland. Er zijn over de jaren heen een 600 personen opgeleid waarvan er nu nog 250 opgenomen zijn in het **nuldelijns netwerk**.

Het nuldelijns netwerk kent 4 regio's. en is 24/7 bereikbaar!

West: Noord-Holland, Zuid-Holland en Utrecht	06 2341 4758
Zuid: Brabant, Zeeland en Limburg	06 2346 2736
Oost: Gelderland, Flevoland en Overijssel.	06 1318 3687
Noord: Groningen, Friesland en Drenthe	06 2343 9756
Voor acute hulp (bijv. geestelijke nood) Veteranen loket	088 334 00 00

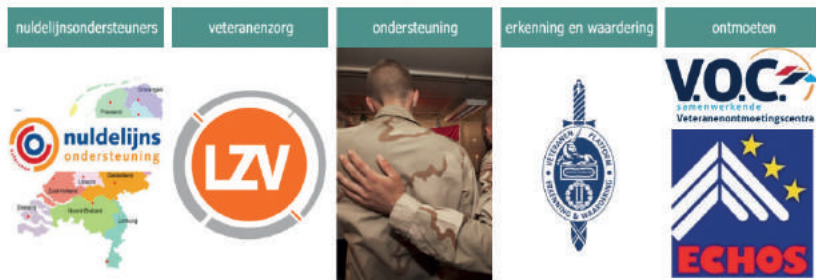
Of je nu lid of geen lid bent van een veteranen club, je kunt altijd met een van bovenstaande nummers bellen als je zorgen wilt delen of hulp nodig hebt. Om in het nuldelijns netwerk actief te kunnen blijven zijn er per jaar 2 verplichte cursusdagen om te leren van praktijkervaringen en de basistraining scherp te houden. Tevens wordt het heersende Veteranenbeleid van het VP besproken en aan elkaar doorgegeven. Het luisterende oor van de nuldelijner is erop getraind om te luisteren en OMA (oordeel, Mening en Adviezen) thuis te laten. Maar wel LSD (Luisteren, samenvatten en doorvragen) toe te passen in het gesprek met zijn collega veteraan.

- Een gesprek voeren met een veteraan over zijn hulpvraag
- Naar een veteraan luisteren over zijn herbeleving
- Naar een zoon of dochter van een veteraan luisteren over zijn gedrag
- De veteraan helpen met aanmelden bij het Gemeentelijke (WMO) of het Veteranen Loket.

Het werk van een Nuldlijner bestaat niet uit het zonder directe aanleiding een bakkie koffie te gaan drinken bij een Veteraan, hem/ haar helpen in zijn tuin of huis of samen met een veteraan naar een Echo-home te gaan. De coördinator van een regio zoekt met zorg een passende nuldlijner bij de aanvrager voor een gesprek. Als wij als lid van de VNNGM onze regio coördinator voor een gesprek vragen is de kans dat een nuldlijner met NNG ervaring komt zeer klein, maar diegene die wel komt is altijd een getrainde nuldlijns Veteraan, iemand die kan luisteren naar uw woorden en kan ondersteunen bij het vinden van noodzakelijk hulp. Die hulp kan komen van Gemeentelijke dienst (bijv. WMO) of van het Veteranen instituut.

Om een en ander nog verder te leren kennen adviseer ik U om te kijken op: www.disk-veteranen.nl

Kies een aandachtsveld:

Klik op één van de vijf getoonde blokjes, Nuldlijns ondersteuners, Veteranenzorg, Ondersteuning, Erkenning / waardering of Ontmoeten.

Je krijgt dan een uitvoerige toelichting en overige mogelijkheden.

Namens het bestuur VNNGM 1945-1962,
geschreven door Gorrit van Berkum.
Nulde lijner VP-287

Per mail Informatie ontvangen van onze vereniging

De omstandigheden in het afgelopen jaar hebben ons geleerd dat berichten per mail aan onze leden een effectief middel is om U informeren.

We willen daarom graag uw mailadres in ons bestand opslaan

Stuur uw e-mail adres naar:

info@vnngm.nl

vermeld in deze mail uw naam, adres, postcode en plaatsnaam dan ontvangt u alle berichten van de vereniging direct in uw mailbox

Alle ECHOS Homes zijn Veteranenontmoetingscentra

ECHOS Homes zijn van oudsher unieke ontmoetingscentra met een gezellige huiskamer, multifunctionele vergader- en ontspanningsfaciliteiten en een prima keuken.

- ★ ECHOS Homes kunnen zowel kleine als grote groepen (ca. 150 personen) accommoderen.
- ★ Met onderstaande contactpersonen kunt u uw wensen bespreken.
- ★ ECHOS Homes hebben de status 'militaire accommodatie'. Wij kunnen al uw activiteiten en evenementen die door Defensie worden gesubsidieerd, direct voor u declareren.

ECHOS Home 'de Schakel' gastvrouw: Marieke Potappel
Leuvenumseweg 68, 3852 AS Ermelo tel. 0341 - 552 830

ECHOS Home 'de Landing' gastheer: David Mammen
Deelenseweg 28, 6816 TS Schaarbergen tel. 026 - 44 30 487

ECHOS Home 'de Vrijheid' gastheer: Roel Willemssen
Eindhovensedijk 33, 5688 GN Oirschot tel. 040 - 29 04 515

ECHOS Home 'het Bakken' gastheer: Han Mennink
Johannes Postweg 5, 7973 JB Darp (Havelte) tel. 0521 - 341 297

ECHOS Home 'het Anker' gastheer: Ad Mulwijk
Toepad 110, 3063 NJ Rotterdam tel. 010 - 24 299 10

ECHOS Home 'de Eendracht' gastheer: Han Mennink
Schapendijkje 8, 1782 TD Den Helder tel. 0223 - 655 066

ECHOS Home 'Baan Zulu' gastheer: Steven Gerritsen
Otterloseweg 12-A, 6732 BS Harskamp tel. 0318 - 453 060

www.echos.nl

door Siebe Postma

Herinneringen aan Nieuw-Guinea.

"Achteraf voelde ik mij een vakantieganger op kosten van de staat"

Sneek – Siebe Postma was, toen hij in Arnhem werd klaargestoomd voor Nieuw-Guinea, betrokken bij de oprichting van het Tamboer en Trompetterkorps. Toen hij in de Nieuwsbrief 69 een foto van dat korps zag, werd hij op slag supernieuwsgierig. Vandaar dat we namens hem op een andere pagina in deze uitgave een speciale oproep plaatsen. Maar het was voor de Fries ook aanleiding om zijn herinneringen toch eens op te schrijven. Kortom, hieronder het verhaal van een veteraan die tot de opmerkelijke slotsom kwam. "Ik ben een veteraan. Maar ik voel me geen veteraan. Ik was meer een vakantieganger die op kosten van de Staat met een cruise heen en een vliegreis terug Nieuw-Guinea mocht ontdekken. Hieronder zijn verhaal.

Siebe Postma onderste rij links

Opkomst 4e peloton Roermond

"De opkomst was in de Ernst Casimir-kazerne in Roermond. Bij het Regiment Infanterie drie onder de naam Johan Willem Friso. Over die tijd valt

weinig te melden. Een paar dingen herinner ik me nog. Onze pelotonscommandant was luitenant Van der Linden. Hij was de zoon van de toen bekende orkestleider Dolf van der Linden.

We werden gedrield in het marcheren. Er was een onderlinge competitie tussen de verschillende pelotons. Elk peloton wilde als beste voor de dag komen. In Roermond was ook een drumband waar ik me onmiddellijk bij heb aangemeld.

De repetities waren meestal op een tijdstip dat er ook kamerinspecties werden gehouden. Daar kon ik mij dus mooi voor drukken. Ik weet me nog één optreden te herinneren. Een hoge officier kwam inspecteren.

Daarbij moest een parade gehouden worden waarbij wij gespeeld hebben. Aan het einde van de opleiding werd me gevraagd of ik voor een kaderopleiding of een telegrafistenopleiding wilde gaan. Ik koos voor telegrafist. Maar ik moest wel eerst de TNI-test ondergaan. Uit een grote groep werden de vijf besten gekozen. Daar hoorde ik dus ook bij.

Opleiding in Harderwijk.

Telegrafisten opleiding Harderwijk

Het uit ten treure oefenen van de morsetekens. Het klassikaal opdreunen van de ruimtes tussen de letters en woorden. Om het goede ritme te krijgen. Na vier maanden dacht ik: "Dit leer ik nooit." Maar toen begon het zich te settelen. We kregen praktijklessen van Majoor Keetman. De theorielessen kregen we van sergeant Mollema. In hetzelfde lokaal waar ook de seinsleutels voor je op de bank

zaten geschroefd. Tijdens een van die theorielessen werd er door een van ons regelmatig op de seinsleutel gedrukt. Een irritant piepgeluid. Toen dit na aandringen van de sergeant niet stopte, stuurde hij ons naar het exercitieterrein. Daar vroeg hij aan iedereen persoonlijk of hij de lolbroek was die op de seinsleutel drukte. Ieder van ons antwoordde: "Nee, sergeant." Tot hij als laatste bij een klein verlegen mannetje kwam en zei: "Dus jij hebt het gedaan."

Maar dat ging ons toch te ver. Daarom bekenden we in koor dat we het allemaal hadden gedaan. Ik weet niet meer of we nog straf kregen. Het zal niet veel geweest zijn. Want Keetman en Mollema waren geen dienstkloppers. Het waren mannen die een vak uitoefenden.

Oefeningen door het land

Op een oefening te velde zaten we met z'n tweeën aan de rand van een groot grasveld. Met tegenover ons een vrijstaand huis. We hadden wel zin in koffie en m'n maat gaat naar het huis en zegt tegen de dame die opendoet glashard: "Mevrouw zoals u ziet zijn we hier met een militaire oefening bezig en zoals u behoort te weten zijn de dichtstbijzijnde bewoners verplicht om de oefenende soldaten van een natje en een droogje te voorzien." Ze kon de grap wel waarderen. We kregen koffie met een heerlijk belegd broodje.

We gingen ook met een jeep het hele land door. Onderdak zoeken bij een boer, antenne opzetten en verbinding maken. De mensen die onderdak verleenden konden daar een vergoeding voor krijgen maar dat mochten we vaak in eigen zak steken. In mijn woonplaats Sneek hebben we ook een paar

dagen gebivakkeerd. 's Avonds de stad in geweest. Kwamen we tegen elf uur terug en kregen we van het hoofdstation op ons donder omdat we tijdens de oefening uit de lucht waren geweest. Als smoes seinden we terug dat we een technische storing hadden, die we juist hadden opgelost.

Vrije tijd

We gingen vaak een kaartje leggen. Het mooiste was natuurlijk om geld. Het bedrag stelde niet veel voor. Centen en stuivers. Maar je mocht niet om geld spelen. Dus dat lag onder onze pet. Komt majoor Keetman binnen die vraagt mag ik ook meedoen. Natuurlijk mocht dat. Hij gaat zitten, legt wat geld onder zijn pet en zegt: "Spelen maar!"

We bleven wel eens een weekeinde op de kazerne. Dan gingen we naar het Katholiek Militair Tehuis, het KMT. Dat was gezelliger dan het PMT. Op de terugweg, met een paar borrels op, vonden we een doolie mus. We zeiden tegen elkaar dat het wel vreemd verdeeld was in de wereld. Mensen worden met alle eer en een ceremonie begraven. Dieren worden zomaar weggegooid. We besloten ter nagedachtenis van het hele dierenrijk deze mus met militaire eer te begraven. Van twee stokken met een doekje ertussen werd een draagbaar gemaakt waar de mus werd opgelegd. Ik liep voorop met een karabijn. Daarachter de vier dragers en ten slotte de man met de pioniersschop. Op kousenvoeten het exercitieterrein over terwijl ik de dodenmars neuriede. Tussen de bosjes een gat gegraven waar de dode mus in werd gelegd. Van de stokken een kruis gemaakt. Viermaal pang geroepen en toen weer terug richting onze kamer. Komen we de officier van piket tegen. We moesten uitleggen waar we mee bezig waren. Hij speelde het spelletje mee. Als straf mochten we nog een paar keer op kousenvoeten om het exercitieterrein rennen. Het had erger gekund. Er waren toch nog wel redelijke officieren.

Op één van de laatste dagen komt een grootmajoor ons lokaal binnen met de mededeling dat hij zes telegrafisten voor Nieuw-Guinea nodig had. "Als er vrijwilligers zijn, dan graag. Anders wijs ik ze morgen aan. Ik was de eerste die zijn hand opstak met de opmerking dat ik niet als vrijwilliger maar als aangewezen genoemd wilde worden. De andere dag werden er nog enkele aangewezen. Daaronder één jongen die zo verschrikkelijk overstuur raakte dat mijn maat Gerard Kievit zijn plaats heeft ingenomen.

Vorbereiding in Arnhem

Op één van de eerste dagen in de Saxen-Weimarkazerne hoorde ik dat er een tamboer- en trompetterkorps werd opgericht. Ik heb me daar meteen voor aangemeld.

Drumband in opleiding, Siebe Postma zittend 2e van links

In de eerste week was er al een veldoefening waarbij ik met mijn maat, elk met een halve tent, zou moeten overnachten. We waren net op een paar stokken aan het koken toen ik werd weggeroepen. In de haast loop ik tegen een van die stokken aan. Pannetje om, vuur uit en soep weg.

Ik moest me melden op de kazerne om met de sergeant tamboer-maitre te overleggen over het op te richten korps. Hij had vernomen dat ik als enige slagwerker muziek kon lezen en derhalve de slagwerkers kon onderrichten. Hijzelf nam de klaroenblazers voor zijn rekening. Met deze sergeant (zijn naam weet ik niet meer), ben ik nog naar de firma Ansingh in Zwolle geweest, om het instrumentarium aan te schaffen. Ik heb als tamboer-maitre ook nog voor het korps gelopen.

Het enige optreden in Nederland was tijdens de vierdaagse van Nijmegen. Ik kan dus zeggen dat ik de Vierdaagse heb gelopen. 's Morgens een paar kilometer uitgeleide en 's middags weer een paar kilometer binnenhalen.

Reis naar Nieuw-Guinea

Ongeveer half september 1960 bracht mijn broer mij op de fiets naar het busstation van Sneek. Met een ...nou het beste dan maar, vertrok ik naar Hoek van Holland. De volgende dag was ik alweer thuis. Er was een mankement aan de boot. Op donderdag 29 september weer naar Hoek van Holland waar we een paar uur moesten wachten omdat de Grote Beer nog uit Rotterdam moest komen. De scheepspolitie (leden van de drumband, wij dus) gingen donderdag aan boord. De rest van het bataljon op vrijdagmorgen om 6 uur. Voorafgaand aan het vertrek hield de minister van Defensie, de heer Visser, nog een toespraak en was er muziek van de Koninklijke Militaire Kapel.

Het eten aan boord was prima, maar de eerste twee dagen was ik een beetje zeeziek zodat het eten er van boven weer uitkwam. Het was na een paar dagen weer over. Dus verder geen last meer gehad van zeeziekte. Maar er waren jongens bij die de hele reis een beetje ziek bleven. Vooral bij de Azoren waar een klein stormpje windkracht 7 à 8 ervoor zorgde dat het schip huizenhoog op en neer ging.

Aan boord was een grote cabaretavond met onder meer de eerste uitvoering van het Nieuw-Guinea lied geschreven door de Aal.

Op 8 oktober werd de keerring gepasseerd. Met het passeren van de Noorderkeerring (Kreeftskeerring) vangt de diensttijd in de tropen aan. En tropenjaren tellen dubbel. De eerste aanloophaven is Willemstad. Hier treed ik voor de laatste keer op met de drumband. Mijn taak als telegrafist is belangrijker dan het maken van muziek. Zoals eerder vermeld, doen de leden van de drumband dus dienst als scheepspolitie. Zonder enige vorm van opleiding kreeg je een helm op met daarop in grote letters SP. Zo moest je patrouilleren op het dek.

Via het Panamakanaal en op 26 oktober een bezoek aan Honolulu werd de reis naar Nieuw-Guinea voortgezet. Een paar dagen later werd ik bevorderd tot soldaat 1ste klas.

Aankomst Kaimana

Op 11 november stoomt de Grote Beer de baai van Kaimana in en gaat voor anker. Er komt een landingsvaartuig van de Marine langs. De Hr. Ms. 'L9608'

Die brengt de mannen van de B-compagnie, die de Mariniers moeten aflossen, naar de kust. Daar moeten we nog een keer met 6 man per keer overstappen in een reddingsvlot. Een Zodiac met buitenboordmotor. De laatste tien meter moeten wij uit het vaartuig stappen en door het kniediepe water naar het strand waden. Een echte landing dus. Het ziet ernaar uit dat de mariniers ons te pakken hebben willen nemen.

Zo komen we aan bij de airstrip

'Oeterom'. Hier heb ik de tweede nacht wachtgelopen bij een opslagplaats met vaten vliegtuigbenzine en bij de munitiebunker. Met het gedreun van afkoelende benzinevaten en al die oerwoudgeluiden van piepende krekels en krijsende vliegende honden die om je heen fladderen en zonder enige vorm van verlichting is het wel even wat anders dan wachtlopen op een Nederlandse kazerne. Maar na drie dagen kregen ze in de gaten dat ik telegrafist was. Daardoor mocht ik naar de kazerne in Kaimana verhuizen.

Daar hoefden we als telegrafist geen poortwacht meer te lopen. De drie telegrafisten van de B-compagnie lossen in Kaimana acht collega's van de mariniers af. We hebben op het radiostation verbinding met de andere kazernes in Nieuw-Guinea. Maar ook met marineschepen en met vliegtuigen van de luchtmacht. We voelen ons zeer belangrijk, en zijn dat wellicht ook. Tenslotte vormen wij het enige contact met

de buitenwereld. De berichten zijn meestal geheim en daarom gecodeerd. Het coderen en decoderen doen we zelf. Maar de zeer geheime berichten moeten door een luitenant gedecodeerd worden. Die snapte er de ballen van en dus moest ik hem daarbij helpen. Ik mocht de tekst niet lezen, maar dat was wel een beetje moeilijk omdat je er met je neus bovenop zat. Geheimhouding verplicht. Daar had je voor getekend.

De door ons verzonden berichten werden 'ondertekend' met de eerste drie letters van onze naam. POS voor Postma, VOS voor Vos en Bes voor Best. We kregen elke dag het Nederlandse nieuws van de vorige dag van het ANP en de ochtendbladen. Het werd via Radio Scheveningen, supersnel geseind, en was dus een mooie 'morse' opneemoefening.

Spoedberichten moesten altijd direct afgegeven worden aan de kapitein of bevelvoerend officier. Vooral midden in de nacht vonden ze dat niet leuk. (maar wij wel!)

Radiostation Kaimana

Onze eerste sergeant hoofd verbindingen heette Popma. Hij kwam uit Blauwhuis, dus een Fries. Prima kerel daar hadden we helemaal geen last mee. Hij was namelijk een 'lijnman' dus geen telegrafist. Van ons werk had hij daarom weinig verstand.

Nieuwe sergeant verbindingen.

Popma zwaaide af en we kregen een nieuwe sergeant verbindingen. Fanatiek deze filler. Hij kwam net van de telegrafistenopleiding in Ede.

Als we iets te melden hadden moesten we in zijn kantoor met hoofddekseel op in de houding staan en vertellen waar we voor kwamen. En nog veel meer van die fratsen. Dat hebben we hem snel afgeleerd. We waren zogenaamd met coderen bezig toen er een oproep voor ons kwam. Maar door de vele piepgeluiden hoorde hij het niet. Dus riepen we: "Sergeant een bericht. Wilt u het even opnemen, wij hebben het te druk. Hij achter de seinsleutel. Maar dat werd natuurlijk niks. Na enige tijd heb ik hem terzijde geschoven en gemeld dat er een baroe achter de sleutel zat. Waarvoor onze excuses. Of het bericht nog een keer herhaald kon worden. Na dit incident begon hij zich aardig 'normaal' te gedragen.

Onze kapitein M.R. van de Dorpe, was een fijne kerel. Wij konden als telegrafisten met hem lezen en schrijven. Als hij bij ons langskwam zei hij altijd: "Dat jullie niet gek worden van al dat gepiep, maar mooi doorgaan want jullie zijn de leeflijn van onze compagnie.

Een sergeant probeerde ons 'n keer in te lijven bij de poortwacht. "Want jullie hebben een luizenleventje daar kan wel een wachtbeurt bij." Dat luizenleventje hadden we ook maar dat ging hem verder niks aan. Wij gelijk naar de kapitein en het werd meteen van tafel geveegd.

Het radiostation was voor eenieder die niets met verbindingen te doen had verboden terrein. De bewuste sergeant, een eigenwijs mannetje, kwam een keer binnen lopen met de opmerking dat hij de post moest bekijken. Ik sommeerde hem direct het radiostation te verlaten. Hij had er geen oren naar. Maar toen ik zei dat ik het zou rapporteren bij de kapitein, koos hij toch maar eieren voor zijn geld.

Mijn persoonlijk wapen was een karabijn. Die stond in een wapenrek op onze kamer. Ik keek nooit naar dit wapen om. Er zat nog net geen spinnenweb op maar het zag er wel onverzorgd uit. Uiteraard diezelfde sergeant zag zijn kans schoon en slingerde me op rapport. De kapitein zat er een beetje mee in zijn maag om een van zijn geliefde telegrafisten te moeten straffen. Dus gaf hij mij een opvoedkundige straf. Een week lang in gevechtstenue lopen.

Toen ik de daaropvolgende zondagmorgen met een bericht naar de kapitein moest zat daar ook de aalmoezenier. Die zegt verbaasd: "Wat loop jij nou in gevechtstenue? Heb je het koud?" Ik antwoordde: "Nee, dit is een opvoedkundige maatregel van de kapitein." Van de Dorpe zei niks. Hij glimlachte enkel.

Overdag liepen we op militaire schoenen. Kistjes. Niet comfortabel, maar het was niet anders. Op een gegeven moment kreeg ik een tropenzweer aan mijn linker onderbeen. Het litteken zit er nu nog. Het was een gat ter grootte van een gulden. Het werd in de ziekenboeg behandeld met een zalfje en een poeder. Er ging een groot verband om. Ik kon mijn schoenen niet meer aan en mocht op slippers lopen. Na enige tijd zei de arts dat het verband er wel weer af kon. Maar ik vond het wel prettig op die slippers. Dus ik heb het nog weken laten zitten.

In februari 1961 werd ik bevorderd tot korporaal. Ik functioneerde blijkbaar goed. Het scheelde wel even 60 guldens in de maand.

Marine

Op zeker moment komt een luitenant van de marine ons radiostation binnen met de vraag wie met hem mee wilde als telegrafist op de 'L9535'.

Na overleg met de kapitein heb ik drie weken als telegrafist op het landingsvaartuig gediend.

Naast de luitenant bestond de bemanning uit 6 man. Waaronder een kok en een telegrafist. Naast mijn werk als verbindingsman moest ik wel meedraaien met de wachtdiensten. Daarbij draaide ik ook wel eens de hondenwacht.

En ik heb geoeft met het schieten met een punt 50 mitrailleur en met de karabijn. Ons dagelijks tenue was zwembroek en slippers. Een mooie tijd. Ik werd afgelost door een telegrafist van de marine die vers uit Nederland kwam. Op de eerste dag was de man al

zeeziek. Hij bleek ook weinig ervaring als telegrafist te hebben. Hij bakte er niet veel van. Ik stelde de luitenant voor om nog maar een tijdje waar te nemen. Maar die wilde daar niets van horen.

Hij zegt: "Ik schaam me, voor de Marine". Een landmacht pik doet hier zonder een centje pijn enkele weken dienst maar een matroos van de marine wordt zeeziek."

Postma op Landingsvaartuig 9535

Tot slot

In december waren er talrijke meldingen over infiltraties. Kleine bootjes met drie of vier man. Er werden er ook regelmatig gevangengenomen. Die gingen via Kaimana op transport naar Biak.

In de nacht van 2 januari 1961 stortte er een vliegtuig van de MLD in zee.

Een toestel waarmee wij nota bene kort tevoren nog contact hadden gehad. Hierbij lieten vijf man het leven. Het dorpje Kaimana stelde weinig voor. Ik vertelde het thuisfront dat er wel enkele winkels waren. Een kruidenier, een manufacturer, een allerhande zaak en enkele cafés. En er was een importeur van allerlei goederen. Waaronder zelfs Fongers fietsen.

Ik heb een prachtige diensttijd gehad en toen onze kapitein vroeg of ik nog een tijdje wilde blijven omdat er op dat moment een tekort aan telegrafisten dreigde, heb ik er serieus over nagedacht. Maar omdat mijn aanwezigheid in Nederland erg gewenst was heb ik er toch maar van afgezien.

De terugreis ging over de noord route. Vanuit Amsterdam zouden we met de bus naar onze woonplaatsen worden vervoerd. Maar ik was in de gelukkige omstandigheid dat ik met een Mercedes werd afgehaald door de voorzitter van de 'Advendo-korpsen Sneek'.

De volgende dag kreeg ik een aubade door dit korps. Best wel emotioneel! Ik ben een veteraan. Ik voel me echter geen veteraan. Ik was meer een vakantieganger die op staatskosten met een cruise heen en een vliegreis terug Nieuw-Guinea mocht ontdekken

Appèl op de strip

Behuizing op de strip Kaimana

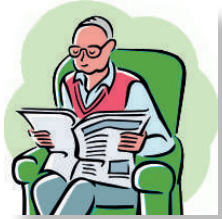

Kazerneterrein Kaimana

Vaarpatrouille

“De Slag bij Vlakke Hoek is ook gewonnen door de Kortenaer.”

Beegden – “Ik denk dat veel van mijn kameraden, net als ikzelf trouwens, behoorlijk teleurgesteld zijn als het verhaal van de Slag bij Vlakke Hoek in een krant, een magazine of op TV wordt verteld. Heel vaak gaat het dan immers alleen maar over de Evertsen. De naam van onze torpedootjager Hare Majesteit Kortenaer wordt amper of helemaal niet genoemd. Dat is niet terecht. Wij waren er wel degelijk bij. Samen met de Evertsen zijn we op die Indonesische motortorpedoboten afgegaan. Samen hebben we er een tot zinken gebracht en de twee anderen achtervolgd en opgejaagd tot in de Indonesische wateren. Kortom, de slag bij Vlakke Hoek is ook gewonnen door de Kortenaer. Maar altijd weer komt alle eer toe aan de Evertsen. Hoe dat komt? Ik zou het niet weten. Misschien had onze toenmalige commandant wat meer van zich af moeten bijten. Had hij ook óns verhaal beter moeten vertellen.”

Aan het woord is Harrie Stultjens (82) uit Beegden. Een plaatsje onder de rook van Roermond aan de oever van de Maas. Opvallend trouwens dat we naar verhouding vrij veel Limburgers tegenkomen als veteraan bij de marine en bij de mariniers.

Want ondanks de Maas is het toch niet echt een waterrijke provincie.

“Nee, toen ik ging werken was de marine ook niet de eerste werkgever waar ik aan dacht”, vertelt hij. “Net als veel jongens hier in de regio, solliciteerde ik bij de mijn. Je ging eerst bovengronds de opleiding tot mijnwerker volgen. Ik begon bij de Emma, de mijn bij Hoensbroek. Later, toen ik eraan toe was om ondergronds te gaan werken, verkaste ik naar de Prins Hendrik in Brunssum.”

Maar afdalen naar die ondergrondse gangen met het zwarte goud, was toch niet het werk dat hij voortaan wilde doen. Harrie voelde er weinig voor om na een zwaar leven van hakken, zwoegen en zweten uiteindelijk kortademig als onvermijdelijk gevolg van stoflongen zijn pensioen te halen.

“Na een half jaar had ik het wel gezien”, gaat hij verder. “Ik begon naar wat anders uit te kijken. Toen ik een advertentie van de marine zag, dacht ik. Waarom niet. Varen naar verre oorden. Het leek me wel wat. Ik werd opgeroepen voor de keuring. Een vriend van me die ook had gesolliciteerd, ging mee. Hij zag het na de keuring toch niet zitten. Ik wel, ik tekende voor zes jaar en werd geplaatst aan boord van de onderzeebootjager Drenthe. Een leven van zes jaar als marineman lag voor me. Een tijd waarin ik kon worden ingezet om de Nederlandse belangen te dienen. Ter land, ter zee en in de lucht. Waar ook ter wereld!”

Dus ook in Nieuw-Guinea. Eind 1959 kreeg Harrie te horen dat hij naar de Oost moest. Met het vliegtuig landde hij begin 1960 op Biak. Hij bivakkeerde zo’n veertien dagen in de marine kazerne. En het eerste schip dat de haven

van Biak binnenliep werd ook meteen zijn nieuwe leefgebied. D torpedoboot-jager Hr. Ms Kortenaer. "Een mooi schip. Met een bemanning van zo rond de 150 man. Een hechte gemeenschap met kameraadschap hoog in het vaandel. Wat mijn taak werd? Ik kreeg een opleiding voor het bedienen van het zogenaamde centrale richttoestel.

Op de foto van de Kortenaer zie je de twee grote kanonnen die voorop zaten. Daarboven zat in een kleine ruimte het richttoestel.

Twee man, Sjaak Koster en ik moesten dat bedienen. Wij moesten de horizon afspeuren naar een mogelijk doelwit. Hadden wij het doel in beeld dan gaven we dat door aan de artillerie commandant die uiteindelijk het commando 'vuur' moest geven.

De Kortenaer voor anker

Het geschut van de Kortenaer. Met boven het hoogste kanon de ruimte waar Harrie het doel moest localiseren

Tot eind 1961 was het een kwestie van regelmatig schietoefeningen uitvoeren. En samen met de Evertsen de zuidwestkust bewaken. Uitkijken naar mogelijke infiltranten. In die beginfase vaak kleine bootjes met twee of drie Indonesiërs. Die bootjes onderschepten we dan, haalden de Indonesiërs aan boord en droegen ze daarna over aan de politie.

Tijdens dat patrouilleren verstopten we ons ook wel eens. Gingen in de Etnabaai verdept voor anker.

Maar er was ook tijd voor ontspanning. Vanaf het schip met een bootje naar een mooi strandje om daar heerlijk te zwemmen of te bakken in de zon. We deden regelmatig plaatsen als Manokwari, Sorong of Hollandia aan. En we gingen 'n keer voor groot onderhoud naar Hongkong. Voor ons best wel een spannende vakantie.

Een deel van de bemanning ontspant op een verlaten strandje

Op de boot zelf werd goed voor ons gezorgd. Regelmatig een film op het helikopterdek. Of een bingoavond. Omdat wij, als we voor anker lagen ook de plaatselijke bevolking uitnodigden als we weer eens een leuk evenement verzorgden, maakte je al snel contact met de Papoea's. Bijvoorbeeld als we kinderen trakteerden op een sinterklaasfeest. Vandaar dat ik in alle bekende plaatsen diverse adresjes had waar ik op bezoek ging als we voor anker lagen. Even wat anders dan het leven op de boot. Nog een stukje ontspanning hadden we als we met een groep toestemming kregen om te gaan jagen. Achter de herten aan."

Naast zijn hoofdfunctie als zeg maar, kanonnenrichter, werd Harrie aangewezen voor een opleiding tot lid van een speciale landingsdivisie. Kortom, indien nodig zou hij in een voorkomende situatie als een van de eerste bemanningsleden van de Kortenaer een landing moeten uitvoeren.

Maar we schreven het al. Het speelde zich allemaal af in de rustige periode '60, '61.

Het team waarmee Harrie de opleiding landingsdivisie volgde

"Begin 1962 werd het ineens allemaal veel spannender", blikt onze hoofdpersoon terug. "Tot aan die 15de januari, rond een uur of acht 's avonds. Het verhaal is bekend. Onze inlichtingendienst wist dat Indonesië een poging zou wagen om een grote invasie uit te voeren. Vier snelle motortorpedoboten waren op weg naar de Aroe-eilanden om daar klaarstaande commando's in te schepen die moesten infiltreren. Een ervan strandde door motorpech. De andere drie bereikten de Molukken en vertrokken met grote snelheid richting de kust van Nieuw-Guinea. Wij en de Evertsen werden eropaf gestuurd.

Ja, toen werd het pas echt spannend. Er zijn best momenten geweest dat ik er echt niet gerust op was dat het voor ons allemaal goed zou aflopen. In de Etnabaai kwam het tot een treffen. Kijk, de boot die tot zinken werd gebracht, de Matjan Tul, heb ik ook in beeld gehad. Dat heb ik meermalen doorgegeven aan de commandant van ons geschut. Waarom uiteindelijk de Evertsen vuurde en wij niet, zal alles te maken hebben gehad met het feit dat zij er misschien iets beter voorlagen.

Daarna de spannende achtervolging van de andere twee. Later zijn we teruggegaan naar de plek waar de Matjan Tul was gezonken en hebben ook wij drenkelingen aan boord genomen. Ik en een stel andere jongens hebben ze nog moeten bewaken.

Ik heb op de Kortenaar drie commandanten meegemaakt. Juist tijdens die slag in Vlakke Hoek hadden we er een die bij deze actie zo'n beetje helemaal doordraaide. Die man kon het allemaal gewoon niet aan. Vandaar, zoals ik in het begin al zei, zijn we toen waarschijnlijk niet zo op de voorgrond getreden."

Hoe het ook zij. De zeeslag was feitelijk het begin van de periode dat Soekarno overging op het uitvoeren van parachutistenlandingen bij Kaimana, Fak-Fak, Sorong en Merauke. De confrontatie was nu echt een feit. Harrie: "Ook voor ons nu een periode waarin we vaak in staat van hoogste paraatheid verkeerden. Tot aan begin augustus. Net als voor alle andere Nieuw-Guinea-gangers het moment dat je beseftte dat Soekarno wel eens daadwerkelijk zou kunnen besluiten om de reeds aangekondigde grote invasie uit te voeren.

Sterker nog. Op 15 augustus lagen wij voor anker in Manokwari. Op een gegeven moment komt Wim Anker, met Mario Haring, twee dienstmaten die vrienden voor het leven zouden worden, naar me toe. Wim werkte in de zogenaamde 'plotkamer'. Daar was alles geheim. Daar kwam je dus niet zomaar in. Wim hield zich daar onder meer bezig met het uitpeilen van mogelijk vijandige schepen. Hij komt naar me toe en zegt, wat me nou toch overkomt. Ik heb hier pal voor de kust een Russische onderzeeër gepeild. Dat heb ik uiteraard gemeld. Maar de commandant geloofde het gewoon niet. Ik zou me vergist moeten hebben.

Nou, het bewijs dat hij gelijk had, werd wel degelijk geleverd. Niet alleen door de verhalen die later bekend werden. Ook diezelfde dag nog kwamen Papoea's vertellen dat ze een 'ikan besar', een hele grote vis, hadden gezien. Kortom, je kunt je voorstellen wat de eerste taak van die Russen geweest zou zijn. Het tot zinken brengen van de voor anker liggende marineschepen. Daar ben ik van overtuigd."

Na een bijzondere thuisreis met de Kortenaer, waarbij tal van bekende plaatsen aan de zuid route werden aangedaan en via het Suezkanaal en Palermo

uiteindelijk de Nederlandse kust aan de horizon verscheen, keerde hij terug in zijn land van bronsgroen eikenhout. Hij maakte met zijn tropenkleurtje waarschijnlijk indruk op Gerda, de vriendin van zijn zus. Want hij en Gerda beloofde elkaar in 1968 eeuwige trouw. Een belofte die tot aan de dag van vandaag nog altijd wordt nagekomen.

Het stel kreeg twee kinderen en vijf kleinkinderen.

Nee, Harrie bleef niet op de woelige baren. Hij koos voor een baan op de vaste wal. Werken in het zand en grind. Op baggerinstallaties. Nog 38 jaar lang. Hij heeft in en om de Maas heel wat uitgebaggerd.

In zijn vrije tijd beoefende hij zijn grote hobby. Heel Beegden kent hem als een fervent duivenmelker.

"Dat begon al in 1947 toen ik van iemand een koppeltje duiven kreeg. Een prachtige hobby. Wekelijks meedoen aan de vlucht. Altijd weer even spannend."

Heel anders dan die spannende nacht in de Etnabaai. Natuurlijk heeft hij er later vaak aan teruggedacht. Natuurlijk heeft hij het in zijn dromen nog vaak genoeg beleefd. Maar dat mag. Wie in 1962 in Nieuw-Guinea zat kan en zal het beamen. Harrie zag op de verschillende reünie bijeenkomsten zijn maten van de Kortenaer nog regelmatig terug.

"Maar", zegt hij merkbaar bedroefd, "Van mijn twee grote sobats Wim en Mario, waarmee Gerda en ik nog altijd een hechte band hadden, hebben we afscheid moeten nemen. Een jaar of twee geleden alweer zijn ze overleden. Die mannen mis ik nog altijd."

En hoe staat het met het gevoel dat zijn schip bij de Slag van Vlakke Hoek nooit de nodige erkenning heeft gekregen?

"Nou, dat begint nu wel wat te slijten. Weet je, ik kan mijn verhaal heel goed kwijt bij mijn kleinzoon van twaalf. Die beseft wel degelijk dat ook zijn opa die Indonesische torpedoboten toch maar mooi op de vlucht heeft gejaagd!

Harrie (achter) en Ben Reus in uitgaanstenuw op weg naar de wal

Bladeren

Door G. Van Berkum

Ik heb buitengewoon genoten van de sportuitzendingen van de NPO van de Olympische spelen in Tokio. Van de vele soorten sport, ik kan ze allemaal niet meer benoemen en van sommigen kende ik het bestaan niet eens. Maar door het deskundig commentaar dat erbij werd gegeven hadden we snel in de gaten dat het ook bij de onbekende sportsoorten om de winst ging. Het streven is meestal het halen van een medaille het liefst een gouden: de hoogste trede van het podium. Om dat te bereiken moet je als sporter een buitengewone prestatie leveren door de grenzen van eerdere prestatie te evenaarden of liever nog te verbeteren. In ieder geval meer kunnen dan je collega-deelnemers op dit onderdeel. Een overtuigend bewijs hiervan waren de 36 medaille winnaars voor Nederland. En zonder iemand tekort te doen zie ik de buitengewone prestatie van de roeiers, lopers en met name die van Sifan Hassan. Daarvan was ik diep van onder de indruk. "Haar voorkomen is koninklijk", trots, beheerst en ongenaakbaar. Maar ook eenzaam. "Zelfs na haar gouden race blijft de aureool van eenzaamheid om Sifan hangen". (citaat Marijn de Vries)

Gouden medaille plus eenzaamheid. Is dat de prijs, die het hoogsthaalbare vergt van een mens? Is dat de uitkomst van een natuurlijke talent die met professionele begeleidingsstaf onder perfecte omstandigheden met een tot de laatste punt en komma uitgedacht programma heeft getraind? Alles mede mogelijk gemaakt door de machtige commerciële sponsors van de sport. De sponsor wil het maximale rendement en zoekt daarbij de grenzen van het betamelijke op. Dat onze wielrenner Tom Dumoulin, de Amerikaanse turnster Biles en de Japanse tennisster Osaka, voorrang hebben gegeven aan hun eigen mentale welzijn, is een teken dat er meer ruimte is gekomen voor een andere kijk op topsport. Het is een opmerkelijk feit dat er geen enkele relatie is tussen het aantal inwoners van een land en deelnemende sporters aan de Olympische spelen. Ook kunnen we helaas nog niet spreken over gelijke kansen voor alle mensen. De grenzen van landen bepalen sterk de kansen die inwoners krijgen om hun gegeven sport-talenten te ontplooiën. Wij kunnen wel elkaar bemoeiden om over de door mensen gemaakte grenzen heen te stappen (te denken) en de aardse problemen met elkaar te delen om samen tot oplossingen te komen.

"Ons bestaan is flinterdun, en dat moeten we aanvaarden", volgens de

Vlaamse zenleraar Thom Hannes. Dat flinter dunne bestaan, raakt ons allemaal. Het geeft de grenzen aan van ons bestaan. Ga honderd kilometer de lucht in en je bent eruit. Hoe flinterdun de laag vruchtbare aarde is, waar we ons voedsel op verbouwen en waar we te veel stikstof in stoppen en grondstoffen uithalen. De moderne mens heeft op eigenwijze manier de plaats van onze Schepper ingenomen. Hiermee hebben we de grens van rentmeesterschap overschreden. Maar er zijn ook wetenschappers die juist de "kracht" van de natuur trachten te begrijpen en te gebruiken in hedendaagse toepassingen.

Bij het ouder worden hebben we óók te maken met grenzen. Grenzen die "krimpen". We denken nog sportief jong en lenig, maar met de leeftijd nemen onze mogelijkheden van bewegen, denken en meepraten af. Gelukkig zijn er vele mogelijkheden die ons kunnen helpen om onze persoonlijke grenzen om fysiek gezond te blijven bewaken. En gelukkig ook veel voorbeelden. De kwetsbaarheid van eigen bestaan te aanvaarden is moeilijk. Maar het kan ook veel ruimte geven om de Vrede te vinden en toe te laten in je hart. Als we Vrede en Liefde doorgeven aan mensen die we dagelijks ontmoeten, thuis, op straat of in de winkel gaan de grenzen vervagen. Waar de menselijke bedachte grenzen vervagen ontstaat Hoop.

Hoop dat we in Vrede, samen de natuurlijke rijkdommen gaan gebruiken.

Opslag Elburg

Opslag Elburg biedt voor kortere of langere perioden opslagruimte aan. Bijvoorbeeld bij verhuizing of opslag van bedrijfsvoorraad. Zowel zakelijk als particulier dus, voor uiterst scherpe tarieven. Ook verhuren wij kantoor- en bedrijfsruimten.

OPSLAGRUIMTE NODIG?

Check: WWW.OPSLAGELBURG.NL

Of bel: 06-2000 71 75 / 06-5242 06 45

AW Beheer | 't Straatje 6 | 8081 RN ELBURG (voormalig VNK gebouw)

Impressie van de Herdenkingsbijeenkomst Papoea Strijders

door Ed van Tuijl

Bronbeek 2 september 2021 – Voor de Herdenking Papoea strijders die op 2 september werd gehouden op het landgoed Bronbeek gold aanvankelijk in verband met Corona nog wel de beperking van een gelimiteerde deelname. Maar uiteindelijk werd het toch een herdenking zoals we die, op 2020 na, in alle voorgaande jaren hebben gehouden. Alleen de stoelen stonden wel op 1.50 meter afstand van elkaar. De herdenking was trouwens uitstekend verzorgd door het commando van Bronbeek

Dit keer dus niet de uiterst sobere uitvoering van een jaar eerder. Er was weer ondersteuning door een blazersensemble, het vlag hijsen en de uitgebreide kranslegging. En naast de voorzitter van de VNNGM werd er nog gesproken door luitenant-kolonel b.d. Ton van Maastricht, vicevoorzitter van de Stichting Vrienden van Bronbeek. Harry Appeldoorn vormde weer de erewacht.

In zijn toespraak greep VNNGM voorzitter Rinus Leijs andermaal de gelegenheid aan om te wijzen op de genocide die door Indonesië in West Papua wordt gepleegd.

“Die genocide vindt voornamelijk de laatste jaren op steeds grotere schaal plaats”, aldus Rinus Leijs. “Ik zal het blijven benoemen. Jarenlang is er geen of nauwelijks een reactie geweest vanuit de regering. Maar er is nu wat beweging. Door de Kamerleden Van der Staaij (SGP), Segers (CU), Van der Plas (BBB), De Roon (PVV) Van Dijk (SP), Van der Lee (Gr. Links), Mulder (CDA) en Eppink (JA21) is in mei 2021 aan de Minister van Buitenlandse Zaken een aantal vragen gesteld naar aanleiding van het bericht dat Indonesië dreigt met uitroeiing van Papoea separatisten in West Papua. Enkele van die vragen waren: Heeft u kennisgenomen van het bericht dat Indonesië dreigt met uitroeiing van separatisten op West Papua?

Deelt u de vrees dat de 400 extra Indonesische militairen van een elite-bataljon als vergelding disproportioneel geweld zullen gebruiken tegen de Papua bevolking? En verder de vraag of u de berichten van de mensenrechtenadvocaat Veronica Koman kunt bevestigen dat uit angst voor geweld, 50000 burgers hun dorpen zijn ontvlucht”, aldus Rinus Leijs “Trouwens”, zo ging hij verder, “Heb ik ook een vraag aan onze demissionaire minister mevrouw Kaag gesteld”. Wanneer vliegt u

naar Indonesië om president Joko Widodo ter verantwoording te roepen voor deze genocide. Vanuit het koloniale verleden heeft Nederland een sterke verantwoordelijkheid voor de Papoeabevolking. We hebben toen mooie beloftes gedaan maar die niet waargemaakt. U vliegt wel naar het Midden-Oosten om in gesprek te gaan met de Taliban over de vrijheid en veiligheid van de Afghanen. Oké prima. Maar nu wel direct doorvliegen naar Indonesië om over de genocide te praten die Widodo daar plaats laat vinden. Want minister Kaag. Daar wordt echt vermoord. Deze genocide gebeurt in stilte en in slow motion.”

Voorzitter Leijs wees nog op een actie van de Stichting Solidariteit met Papua. De Stichting heeft een brief geschreven aan Widodo en daarin vragen zij hem te stoppen met het geweld in West Papua. U kunt die brief downloaden, ondertekenen en insturen.

Sobats laten we hiervan een massale actie maken.”

Ton van Mastrigt ging in zijn toespraak in op het feit dat het, zeker de laatste jaren, lijkt of Nederland met betrekking tot de onafhankelijkheidsstrijd van Indonesië verdeeld is in twee kampen. “Twee kampen die lijnrecht tegenover

elkaar staan. Het ene kamp wijst alles af wat te maken heeft met het koloniale verleden en verkettert alles en iedereen die daarbij betrokken is geweest. Veteranen, die in de voormalige koloniën hun plicht hebben gedaan, worden afgeschilderd als medeplichtig aan de meest verschrik-

kelijke dingen. Omdat de gebeurtenissen van toen niet passen binnen de waarden en normen van onze tijd.

Het andere kamp benadrukt vooral de mooie kanten van het koloniale verleden –tempo doeloe- en wil liever niets horen over de negatieve kanten van die periode of zoekt rechtvaardiging daarvoor”, aldus Van Mastrigt, die beseft dat het verhaal van Nieuw-Guinea voor hem echt een stuk geschiedenis is.

“Een geschiedenis die ik alleen uit de boeken ken. Ook het verhaal van de Papoea’s die vanaf 1961, onder eigen vlag als het Papoea Vrijwilligers Korps mee optrokken met de Nederlandse militairen. Tot op de dag van vandaag praten de Nieuw-Guinea veteranen met enthousiasme en waardering over de Papoea’s met wie zij in Nieuw-Guinea hebben samengewerkt.

- Over de gidsen zonder wie zij in het oerwoud verloren zouden zijn geraakt.
- Over de krijgers in de binnenlanden die net zo hard, zo niet harder op Indonesische infiltranten jaagden als de Nederlandse militairen zelf.

- En over de dorpen waar zij tijdens patrouilles een gastvrij onderdak vonden.

Wanneer je als militair onder oorlogsomstandigheden moet werken, ervaar je hoe belangrijk het is om op je kameraden te kunnen steunen.”

“Uit de verhalen van Nieuw-Guinea veteranen die ik heb gehoord en gelezen, komen de Papoea-strijders steeds weer naar voren als kameraden op wie men onvoorwaardelijk kon vertrouwen.

- op hun fysieke kracht en uithoudingsvermogen

- op hun kennis van de jungle.

- op hun moed.

- op hun trouw.

Kortom: zij komen naar voren als prima strijdmakers.

Het feit dat het juist die Nederlandse Nieuw-Guinea veteranen waren die dit monument hebben opgericht, spreekt boekdelen over de grote waardering die zij voor de Papoea-strijders voelden. En nu, na 60 jaar, nog steeds voelen”, aldus een deel van de toespraak van de vicevoorzitter van de Stichting Vrienden van Bronbeek.

Na de toespraken werd een minuut stilte gehouden en volgde de kranslegging.

Achtereenvolgens een krans door de commandant en een bewoner van Bronbeek. Een bloemstuk, door Rinus Leijs namens de VNNGM. Een bloemstuk door een afvaardiging van de KLu veteranen NNG, een bloemstuk door Contact Oud Mariniers. Een bloemstuk door Wim van Luijn namens de Stichting Papoea Steunfonds. En een bloemstuk namens het 6IB.

Ook door Wim van Luijn

Tot slot volgde het gebruikelijke defilé langs het monument.

Impressie van de reünie 2021

Ed van Tuijl

't Harde – Wat was het spannend. De reünie van 2021. Een paar keer uitgesteld. Net als die van 2020. Die kwam er uiteindelijk niet. Maar die van 2021?. Zou dat ook een kwestie van uitstel is afstel worden?. Nou mooi niet. Al moet Jaap, de administratieve duizendpoot achter de schermen er bijkans dol van geworden zijn. Een half magazijn computerpapier zal hij er doorheen gedraaid hebben. Pak na pak. De ene mail na de andere. Wat een geluk dat ook de meeste krasse knarren van de VNNGM zich intussen op de digitale snelweg hebben begeven.

En ja hoor. Negen dagen voor de woensdagbijeenkomst en dus tien dagen voor de donderdag happening viel de verlossende e-mail in de box. Weliswaar met tig instructies maar goed, daar viel mee te leven. Al bleek het, wat uw verslaggever betreft alles mee te vallen.

Naar de beruchte QR code die ik met enige trots bij de kazernepoort had willen tonen, werd niet eens gevraagd.

“De heren komen voor de Nieuw-Guinea bijeenkomst?” Antwoord: “Ja”

“De heren weten de weg?” Antwoord “Ja”. En we mochten door.

Bij binnenkomst hetzelfde laken een pak. Onze secretaris was ook al niet nieuwsgierig naar mijn QR.

“Nee. Je toegangsbrief moet ik hebben. Ik wil je naam afstrepen. Ja, prima, een fijne dag toegewenst.”

Kortom, ik heb wel eens meer moeite gehad om een evenement te bezoeken. In een mum van tijd waren we aan het reünieren.

Ook voorzitter Rinus Leijds hield van opschieten. De kortste speech sinds hij onze baas is. Maar wel met een indrukwekkende mededeling.

“Wat was het spannend”, vatte Rinus het algemeen heersende gevoel samen.

“Wat een rare tijd dat achterliggende anderhalve jaar. Maar de commissie heeft het voor elkaar gekregen.” Zo gaf hij de groep een compliment.

“En wat hebben Cor van Vliet en ook Jaap van Hensbergen een megaklus geklaard. Er zijn heel wat e-mailtjes verstuurd.

Maar het was ook een ellendige tijd. Alleen al als je bedenkt dat er in deze periode negentig van onze leden zijn overleden. Overigens natuurlijk niet

enkel als gevolg van Covid”

“Maar, zo was zijn positieve vervolg, “volgend jaar hopen we dat alles weer normaal is”. Daarom hebben we de bijeenkomst voor 2022 al vastgesteld. Die zullen op woensdag 13 en donderdag 14 april plaatsvinden.”

Ondanks dat het definitief doorgaan zo laat bekend was, kwamen op woensdag toch weer ruim tweehonderd leden naar 't Harde. Een dag later nog eens ruim honderd bezoekers.

Het was meteen gezellig bijpraten. Allemaal toch weer anderhalf jaar 'minder jong'. Maar nog allemaal rap van tong. Toch bijzonder dat er zoveel jaar na dato nog altijd nieuwe anekdotes worden opgehaald. Nieuw-Guinea blijft, wat dat betreft een onuitputtelijk bron van boeiende verhalen.

Om een idee te geven. Aan de Merauke tafel ging het op een gegeven moment bijvoorbeeld alleen nog maar over afgesneden, dan wel afgeschoten vingers.

“Weet je nog die broodsnijmachine die na een flinke slinger aan de hendel altijd nog twee slagen door bleef draaien. Totdat die jongen voor mij iets te snel een boterham pakte, waarna zijn twee middelvingers als kleine worstjes op de volgende snee lagen? “Verrek, mijn vingers”, zei de man droog. Hij pakte ze met zijn andere hand op een liep er zo mee naar de ziekenboeg.

“Dan die andere knaap die heimwee had en er gewoon een vinger afschoot om naar huis te mogen.”

“En ik natuurlijk”, mengde Meine Maartens zich in het gesprek “Tijdens wapenonderhoud per ongeluk mijn vingertop op de loop terwijl het wapen afgang.” Meine toont zijn vijf vingers. Althans vier hele en één halve. De bovenkant van zijn ringvinger bleef achter in Nieuw-Guinea. Hij heeft nog eens een gooi naar het draaginsigne voor gewonden gedaan. Maar vanwege een lullige reactie wil hij 't ding allang niet meer hebben.

De eerste dag verliep verder supergezellig. Het eten was als vanouds. Net als de muzikale optredens. Kortom, we mochten weer.

Een lekker gevoel.

Ook op dag twee, een gezellige reünie. Net zoals in al die voorgaande jaren. Zoals gemeld, op deze dag 110 deelnemers. Mannen van de marine, de mariniers, de luchtmacht en andere landmachtonderdelen dan het 6IB. 's Ochtends werd de muziek verzorgd door onze huismuzikant Gerrie de Jong. Die zal zo stilaan wel een jubileum te vieren hebben. En dit keer in de middaguren het orkest ApaNama. Geen idee wat het betekent

maar de mannen speelden uit de kunst. Met zo nu en dan nummers waar veel veteranen een stukje nostalgie bij voelden opborrelen.

Loek Habraken kreeg een grote veteranenspeld uitgereikt. Lees daarover het verslag elders in deze nieuwsbrief.

Kortom, we mochten weer en dat voelde best fijn.

Handleiding downloaden foto's website VNNGM

Ga naar de website van de Vereniging op het internet:
www.vnngm.nl

- Kies in het Keuzemenu voor de onderste rubriek: Foto's
- U ziet nu 3 mapjes met recente foto's, 1 van de Papoea herdenking 2021 en van de beide reüniedagen.
- Klik op de gewenste map en u ziet een overzicht van alle foto's
- Klik nu op de gewenste foto
- U ziet nu rechtbovenin een aantal opties, wanneer u op de 3 puntjes klikt krijgt u de optie de foto te downloaden

De foto's zullen vanaf 01 november 2021 op de website te vinden zijn.

WORD VRIEND

Wordt (gratis) vriend van het Vfonds

Jaarlijks maakt het vfonds ruim tweehonderd bijzondere of vernieuwende initiatieven mogelijk binnen het thema VREDE en VRIJHEID. Sinds de oprichting zet het fonds zich in voor erkenning en waardering van veteranen en geüniformeerden.

Daarnaast blijven ze mensen stimuleren zich in te zetten voor vrede, democratie en internationale rechtsorde. Om slachtoffers van oorlogen en vredesmissies te herdenken maar ook door de bevrijding, vrijheid en vrede te vieren, ondersteunen zij o.a. de 14 nationale bevrijdingsfestivals, oorlogs- en verzetsmusea en herinneringscentra. Daarnaast investeren zij continu in innovatieve onderwijs- en jongerenprojecten rondom vrede en democratie. Het Vfonds zoekt vrienden.

Vrienden die Vrede en Vrijheid ook belangrijk vinden. Vrienden die geïnteresseerd zijn in de projecten die het Vfonds ondersteunt en die dat graag willen delen met hun familie en bekenden. Want samen maken wij vrede mogelijk.

Vind jij Vrede en Vrijheid ook belangrijk? En vind jij de projecten die wij ondersteunen interessant?

Word dan vandaag nog (gratis) vriend van het fonds!

Schrijf je in via de website www.vfonds.nl/word-vriend/ of als het omgaan met de computer wat moeilijk is bel het Vfonds 073-6139100 zodat zij jou meteen inschrijven.

Redactie

Vrede maken we samen

Dit jaar viert Nederland dat wij al 75 jaar lang in vrede leven. Maar dat spreekt niet vanzelf. De veteranen die in andere delen van de wereld hebben gestreden voor vrede en vrijheid weten daar alles van. Daarom zet het Nationaal Fonds voor Vrede, Vrijheid en Veteranenzorg (vfonds) zich in voor de belangen van de veteranen én voor behoud van vrede, democratie en internationale rechtsorde.

Het vfonds doet dit door jaarlijks ruim 200 bijzondere of vernieuwende initiatieven, reünies en projecten te steunen. Projecten die de herinnering aan oorlog levend houden, slachtoffers herdenken, maar ook onze veteranen waarderen en erkenning uitspreken voor al die militairen die zich nog steeds inzetten voor het behoud van onze vreedzame samenleving.

vfonds

vrede

vfonds.nl

Het vfonds kan subsidiegelden verstrekken dankzij de bijdragen van onder meer de Nationale Postcode Loterij, De BankGiro Loterij en de Nederlandse Loterij.

Colofon

De doelstelling van de vereniging Nederlands Nieuw-Guinea militairen 1945-1962 is het bevorderen van de contacten tussen de militairen, die in de periode 1945-1962 in de Nederlandse krijgsmacht hebben gediend in het voormalig Nederlands Nieuw Guinea. Het de ruimste zin van het woord behartigen van de belangen van de militairen en hun families. Het herdenken van hen die gevallen zijn bij de vervulling van hun plicht, evenals van hen die, ten gevolge van ongevallen of ziekten tijdens militaire dienst zijn overleden.

Beschermheer:

Luitenant-generaal C.J.M. de Veer b.d.

Voorheen Inspecteur-generaal der Krijgsmacht en der Veteranen

Adviseur: Kolonel

L. Habraken b.d.

Voorheen directeur van het Veteranen instituut

Ereleden:

A.S. Poortvliet,

H. Willemsen,

A. Dielemans,

C. Aarts

D. Willemsen-Hens.

Leden van Verdienste:

J. Peperkamp. H. Vos en A.J. Bouterse

Bestuur:

M.P. Leijs voorzitter,

J.H. van Hensbergen penningmeester en redactie Nieuwsbrief

C van Vliet organisatie Reünie

A. Dielemans lid

Website: www.vnngm.nl

Redactie Nieuwsbrief: J.H. van Hensbergen.

Mail: info@vnngm.nl

Copyright: Tegen overname van artikelen bestaat in principe geen bezwaar, mits hiervoor van tevoren door de redacteur schriftelijk toestemming is verleend en de bron duidelijk in de uitgave wordt vermeld. Geplaatste foto's komen uit privé collecties en zijn als zodanig beschermd. De inhoud geeft niet noodzakelijkerwijs de mening van bestuur/of redactie weer en zij kunnen daarvoor niet aansprakelijk worden gesteld. De redactie behoudt zich het recht voor om artikelen te weigeren of te redigeren.

**Sluitingsdatum kopij Nieuwsbrief nummer 71:
30 jan 2022**

Merapi Tour & Travel

Dé Indonesië reisspecialist

Richtprijs € 7.900

Papua herinneringsreis aan boord van Lady Denok

Bali-Asmat-Kaimana-FakFak-Raja Ampat-Sorong-Manokwari-Biak-Jayapura
22 dagen - September 2022
Verlenging mogelijk op Papua, Bali, Molukken, etc.

www.merapi.nl

Alvast voorgenieten?

Bestel nu het Indonesië reis- en kookboek
Trek in Indonesië

www.trekinindonesie.nl

Prinses Irenestraat 58
6611 BK Overasselt
088-8111999
www.merapi.nl
Email: info@merapi.nl